

[Josef Andersson.]

tidige Løsning, som mit Parti og jeg maa mene absolut vilde være den lykkeligste i den Situation, vi i Dag befinder os i.

Maa jeg saa blot til den højtærede Statsminister, der sagde, at i Krigsaarene var der jo Forbud mod Strejker og Lockouter, men der var fuldkommen Frihed til Forhandling, sige: Javel, det var der, og Forudsætningen for den Lov, der gjaldt i disse Aar, Loven om Arbejdsforhold, var, at der skulde tilstræbes et bedre Samarbejde mellem Parterne. Men da oplevede vi det mærkelige, at man netop fra Arbejdsgiver-side stillede sig modvillig med Hensyn til at forhandle om Overenskomster eller Rettelser i Overenskomsterne, som naturligvis gennem Aarene paa mange Punkter var blevet meget forældede. Man kom altsaa ingen Vegne under disse Forhandlinger, man kunde aldrig komme til at tale om Lønsprogsmaal, fordi Arbejdsgiverne vidste, at naar man blot sagde nej, kom der en Afgørelse gennem Arbejds- og Forligsnævnets Formandsskab, altsaa netop den samme Situation, som man meget vel kan fremkalde ved, at den Opfattelse — som det ogsaa blev nævnt under Forhandlingerne i det andet høje Ting — fæstner sig hos Arbejdsgiverne, at man ikke behøver at indgaa paa en fredelig Løsning, for hvis det Overenskomstforslag, der kommer ud af en Forhandling, ikke er tilfredsstillende og det bliver forkastet, kan man altsaa vente, at saa kommer der et Lovforslag, som ophører det til Lov. Dette er en Udvikling, som er meget beklagelig, og som jeg vil haabe man kan undgaa i Tiden, der kommer.

Statsministeren (Knud Kristensen): Det ærede Medlem Hr. Josef Andersson var inde paa den Tankegang, at denne Konflikt jo ikke var saa alvorlig, at man egentlig fra Lovgivningsmagts Side behøvede at beskæftige sig videre med den. Nu er der jo det mærkelige ved det, at det er netop den samme Situation, det samme Omraade, som det ærede Medlems Parti, da det havde Ansvaret, i meget høj Grad beskæftigede sig med og lovgav om. Er det da saaledes, at vor Eksport, vor Flæskeeksport, ikke har nogen større Betydning, naar Socialdemokraterne ikke har Ansvaret, men har stor Betydning, naar det er dem, der maa tage Ansvaret?

Endelig sagde det ærede Medlem, at man kunde jo godt genoptage Mæglingen, idet Forligsmanden var gaaet ind paa at

stille et Mæglingsforslag. Det er jeg nu ikke saa sikker paa, det var vist mere en Sammenkædning, der var Tale om, men det er der nu forskellige Meninger om, og kun Forligsmanden kan afgøre, hvad han har ment. Men lad os sige, at han vilde have genoptaget en saadan Mægling, hvis han havde faaet en Henstilling eller Opfordring fra begge Parter — hvis Forligsmanden havde ment, at der var en saglig Mulighed derfor, vilde han selvfølgelig have optaget den uden nogen som helst Opfordring fra anden Side, det var hans simple Pligt. (Josef Andersson: Ikke efter at der var fremsat Lovforslag!). Men der var gaaet flere Dage, efter at Mæglingsforslaget var forkastet, og jeg har heller ikke af Samtaler med ham faaet Indtrykket af, at Forligsmanden havde nogen som helst Forhaabning og derfor havde forberedt noget som helst til en Fortsættelse af Forhandlingerne. Havde han haft det, vilde Lovforslaget selvfølgelig ikke være fremkommet. Det fremkom først, da baade Parterne og han havde givet op, fordi de ansaa Mulighederne for udtømt. Naar det ærede Medlem nu siger, at Mulighederne ikke er udtømt, naar man ikke ogsaa har prøvet en politisk Henstilling og Opfordring, saa spørger jeg det ærede Medlem: er det da nogen Sinde tidligere sket, har man, da man selv havde Ansvaret, foretaget en saadan politisk Henvendelse til Forligsmanden om at komme med et nyt Forslag? Mig bekendt ikke! Men saa var Mulighederne for Mægling den gang jo heller ikke udtømt. Det er klart, at Forligsmanden som Embedsmand, hvis han faar en stærk Opfordring fra Lovgivningsmagten eller Regeringen, sammen med Parterne gaar ind for at søge Opgaven løst, selv om han anser den for ganske haabløs — det er hans simple Pligt. Men jeg anførte for, hvilke uheldige Konsekvenser en saadan Fremgangsmaade efter min Opfattelse vilde indebære, og det tror jeg det ærede Medlem maa lade staa — han forsøgte da heller ikke i mindste Maade at rokke ved det.

Hvad den Forhandlingsret angaar, som har bestaaet under Krigsen, fremførte det ærede Medlem, at Arbejdsgiverne var saa umedgørlige, at der slet ikke var noget at forhandle om. Men Sandheden er dog den, at Arbejderne Gang paa Gang fik et Tillæg til Lønnen og sidste Gang, saa vidt jeg husker, formentlig ogsaa et større Tillæg end det, de nu kan opnaa ved selvstændig Forhandling. Saa heller ikke denne Paastand kan efter min Mening holde, naar den skal ses i Realiteternes Lys.